Pasaj de nivel! (imagine cu totul inedită dintr-o etapă a Turului României — 1969)

Foto : A. NEAGU

NOI RECORDURI ATLETICE !

• 46,20 m la lungime • 7,68 m la înălțime • 127,00 m la greutate, dar nu pe Pămînt, ci pe Lună...

1969 a fost anul primilor pași pe lună săvîrșiți de semenii noștri pămînteni. S-a realizat, astfel, unul din cele mai îndrăznețe visuri ale omenirii și s-a început o nouă etapă în cucerirea spațiilor cosmice. Specialiștii continuă să facă ipoteze pe marginea acestor epocale realizări ale minții omenești dar, în ipotezele lor, fantezia, imponderabilul, încep să lase loc, din ce în ce mai mult, calculelor. Pînă și calculele cu sarabanda lor de cifre — poate plicticoase în alte împrejurări — au ceva fascinant cînd este vorba de acest incomensurabil domeniu al cosmosului.

Să nu ne mire, așadar, că trimisul special al confratelui parizian l'Equipe, JEAN BERNARDET, aflat la centrul spațial de la Houston în timpul expediției lui Apollo 12, a fost tentat, în puținele clipe de răgaz, să profite de prezența sa în mijlocul specialiștilor și să stabilească, — firește pe baza unor calcule ! — recordurile teoretice ale viitoarelor Jocuri Olimpice selenare.

Pentru a putea înțelege mai bine ce s-ar putea întîmpla pe eventualele arene de sport selenare, este necesar să lămurim cîteva elemente de bază, în condițiile noastre terestre. (S.B.).

Să ne reamintim, în primul rînd, că în materie de travaliu — fie el fizic sau mecanic — unitatea de măsură o constituie forța necesară pentru a ridica un kilogram la o înălțime de un metru. Este, ceea ce se cheamă, kilogrammetrul sau abreviat kgm. Dacă trecem de la travaliu la putere atunci intervine în calculele noastre și timpul. Doi alergători, de aceeași greutate, care parcurg aceeași distanță fac același travaliu. Dar, dacă unul din ei o acoperă în mai puțin timp decît celălalt, înseamnă că el are mai multă putere. 75 de kgm într-o secundă echivalează cu un cal-putere (C.P.) care a devenit unitatea de măsură a puterii dezvoltată de motoare dar și de om.

S-a analizat travaliul unui mărșăluitor. Pentru un pas, el își ridică cu aproape 4 cm corpul și îl readuce pe sol frînîndu-l. Din punct de vedere al travaliului muscular, aceasta reprezintă de două ori greutatea mărșăluitorului (cca 75 kg) pentru o deplasare de 4 cm, adică 0,04 m. În total : 2×75×0,04=6 kgm. La aceasta trebuie să adăugăm efortul necesar pentru mișcarea de translație a piciorului (circa 0,6 kgm) și efortul muscular pentru a declanșa mișcarea orizontală, de asemenea de două ori (circa 5 kgm).

Pentru un pas complet, adică mutarea piciorului sting și a celui drept, se totalizează : 12+0,6+5=17,6 kgm. Dacă a avut nevoie de o secundă pentru a face un pas complet, puterea sportivului a fost 17,6:75=0,23 C.P.

În cursele de fond (cu o medie de cca 20 km pe oră) efortul estimat pentru un pas complet, adică două fulee, este de 48 kgm. Dat fiind că două fulee durează 0,75 s. un alergător dezvoltă o putere de 0,85 C.P.

Pentru un sprinter, efortul este de 112 kgm pe secundă ceea ce face ca puterea dezvoltată de el să atingă 1,5 C.P.

Dacă același om se urcă pe o bicicletă se consideră că efortul de tracțiune reprezintă a 40-a parte din greutatea transportată. Pentru un om de 75 kg (75:40=1,87 kg), pedalînd cu 20 km pe oră, deci cu 6 m pe secundă este necesar un travaliu de 11,22 kgm. Dar pentru a face ca o bicicletă ușoară să înainteze cu 20 km pe oră sînt necesari și 6 kgm. Așadar, în total : 11,2+6=17,2 kgm. Pentru a rula cu 50 km pe oră, efortul cerut de pedalat adăugat rezistenței aerului duce la 45 kgm pe secundă efortul permanent, adică 45:75=0,8 C.P.

Un automobil care înaintează pe Pămînt depune un efort pentru a se deplasa și altul pentru a învinge rezistența aerului. Pentru efortul de deplasare problema se poate simplifica estimîndu-l la 20 kgm pentru o mașină avînd greutatea totală de o tonă. Dacă viteza mașinii este de 120 km pe oră, adică 33,3 km/s, efortul necesar va fi 33,3×20=66,6 kgm, deci 666:75=ceva mai puțin de 9 C.P.

Calculul efortului necesar pentru a învinge rezistența aerului este mult mai complicat. El ține seama de greutatea specifică a aerului, de accelerația gravitației (g), de suprafața frontală a mașinii, de un coeficient al formei mașinii, numit Cx și... de viteza ei. Grosso modo, se înmulțește greutatea specifică a aerului cu coeficientul formei, apoi cu suprafața frontală și în fine cu viteza iar rezultatul se divide la 2 g. Se obține un număr de kgm care multiplicat cu viteza în metri pe secundă și împărțit la 75 va da puterea necesară pentru a învinge rezistența aerului.

• Dar pe Lună ?...

Dacă transpunem toate aceste calcule pe Lună, ce se va întîmpla ?

Trebuie să ținem seama de faptul că masa specifică a aerului și gravitația diferă mult față de cele de pe planeta noastră. Admițînd că omul (și mașina) își păstrează forța, care vor fi noile lor posibilități ?

Presupunerile sînt, trebuie să recunoaștem, încă destul de vagi. Atît omul cît și mașina au nevoie de un echipament special pentru a-și asigura aportul normal de oxigen așa încît va trebui să avem în vedere și greutatea echipamentului. În ceea ce privește masa specifică a aerului sau... a ceea ce îi ține locul pe Lună, discuțiile n-au fost încheiate. Majoritatea specialiștilor afirmă că ea ar fi egală cu zero dar sînt și cîteva personalități care își propun să-i dovedească existența.

Făcînd abstracție de aceasta, o mașină ar putea să-și concentreze tot efortul în ceea ce privește deplasarea dar cum gravitația este de 6 ori mai mică pe Lună, acest efort ar fi extrem de redus. Pentru a atinge o viteză de 120 km pe oră, tona de mașină n-ar avea nevoie decît de un efort de 3 kg, adică de 1,5 C.P. Firește, gravitația foarte redusă pune serioase probleme în ceea ce privește contactul cu solul, ca de altfel și starea pulverulentă a acestuia.

Dacă aceste probleme... de detaliu se rezolvă, atunci o mașină de o tonă nu va avea nevoie decît de 1,5 CP la 120 km pe oră, de 2,5 CP la 200 km pe oră și de 4,5 CP la 300 km pe oră.

• 46,20 m la săritura în lungime!

Să revenim, însă, la oameni. Pentru ei problema este mult mai simplă. Greutatea lor va trebui împărțită la 6 în timp ce puterea dezvoltată de organismul lor rămîne aceeași. În schimb, aderența la sol constituie și pentru ei o dificultate. Pentru o valorificare optimă a musculaturii unui alergător va trebui să se realizeze o pistă de o anumită consistență și să se revizuiască actualii pantofi cu cuie... Dacă este adevărat că o gravitație foarte redusă aduce și unele înlesniri, ea alterează, în schimb, considerabil punctul de sprijin. Pentru a putea face o comparație cu privire la utilizarea potențialului muscular al omului pe lună, vom admite că punctele de sprijin sînt pozitive și neinfluențate de gravitație. Este ceea ce se întîmplă, practic, atunci cînd atletul își așează pur și simplu pantofii cu cuie pe sol.

Pentru un săritor în lungime care atinge 8,20 m pe Pămînt, va trebui să se țină seama numai de partea de zbor generată de energia atletului, scăzîndu-se ceea ce se obține prin șlefuirea tehnică a aterizării. Dacă admitem că acest surplus este de cca 0,60 m rămîne un salt de 7,60 m care va trebui amplificat în raport invers cu gravitația, adică se va înmulți cu 6. Se obține, atunci o săritură de 45,60 m la care va trebui să adăugăm cei 60 cm obținuți prin tehnica aterizării.

• Brumel ar sări 7,68 m (în înălțime, firește!)

Pentru săritorii în înălțime situația diferă deoarece nu trebuie să uităm că atunci cînd sar pe Pămînt 2,28 m, ei nu deplasează centrul de greutate decît cu 1,08 m. Se consideră, într-adevăr că un atlet care stă în picioare are centrul de greutate la 1,20 m de sol.

Deci, în cazul săritorilor în înălțime, se va multiplica cu 6 numai distanța pe care își deplasează centrul de greutate. Se ajunge la 6,48 m la care trebuie adăugați cei 120 cm (de la sol pînă la centrul lor de greutate). Așadar, performanța de 2,28 m a lui Brumel ar putea deveni pe Lună 7,68 metri !

• Cicliștii selenari mai rapizi decît automobiliștii de pe Terra

Pentru un ciclist care ar pedala cu 50 km pe oră, undeva pe planeta noastră, și care cheltuie pentru aceasta 45 kgm pe secundă, pe Lună, cu același efort, el poate realiza o viteză de 320 km pe oră !

La aruncarea greutății — pentru a reveni în domeniul atletismului — performanțele pămîntene se multiplică de asemenea cu 6 admițînd că s-a rezolvat problema „ancorării" atletului pe solul lunar. Cu o energie echivalentă și cu o greutate de 7,257 kg care pe planeta vecină ar avea doar... 1,200 kg, o aruncare record ar atinge aproximativ 125 de metri la care ar trebui să se mai adauge cca 1,50 m pe care bila de metal îi cîștigă datorită faptului că nu întîmpină rezistența aerului. Aruncarea greutății pe Lună s-ar situa în jurul frumoasei cifre de 127 metri. Rămîne de văzut, însă, dacă detenta atletului, care pe Lună va cîntări de șase ori mai puțin, nu-l va proiecta în afara cercului ceea ce cu toată părerea de rău, ar duce la anularea rezultatului pe un motiv foarte întemeiat : aruncare depășită ! !

VITEZE TERESTRE

PROBA	RECORDUL LUMII	MEDIA ORARĂ
100 m	9,9	36,360 km
200 m (linie dreaptă)	19,5	36,720 km
200 m (cu turnantă)	19,8	36,360 km
400 m	43,8	32,760 km
800 m	1:44,3	27,610 km
1500 m	3:31,0	25,560 km
5000 m	13:16,6	22,570 km
10000 m	27:39,4	21,670 km
Maraton	2.11:07,0	19,200 km
110 mg	13,2	30,000 km
20 km marș	1.29:25,0	13,390 km

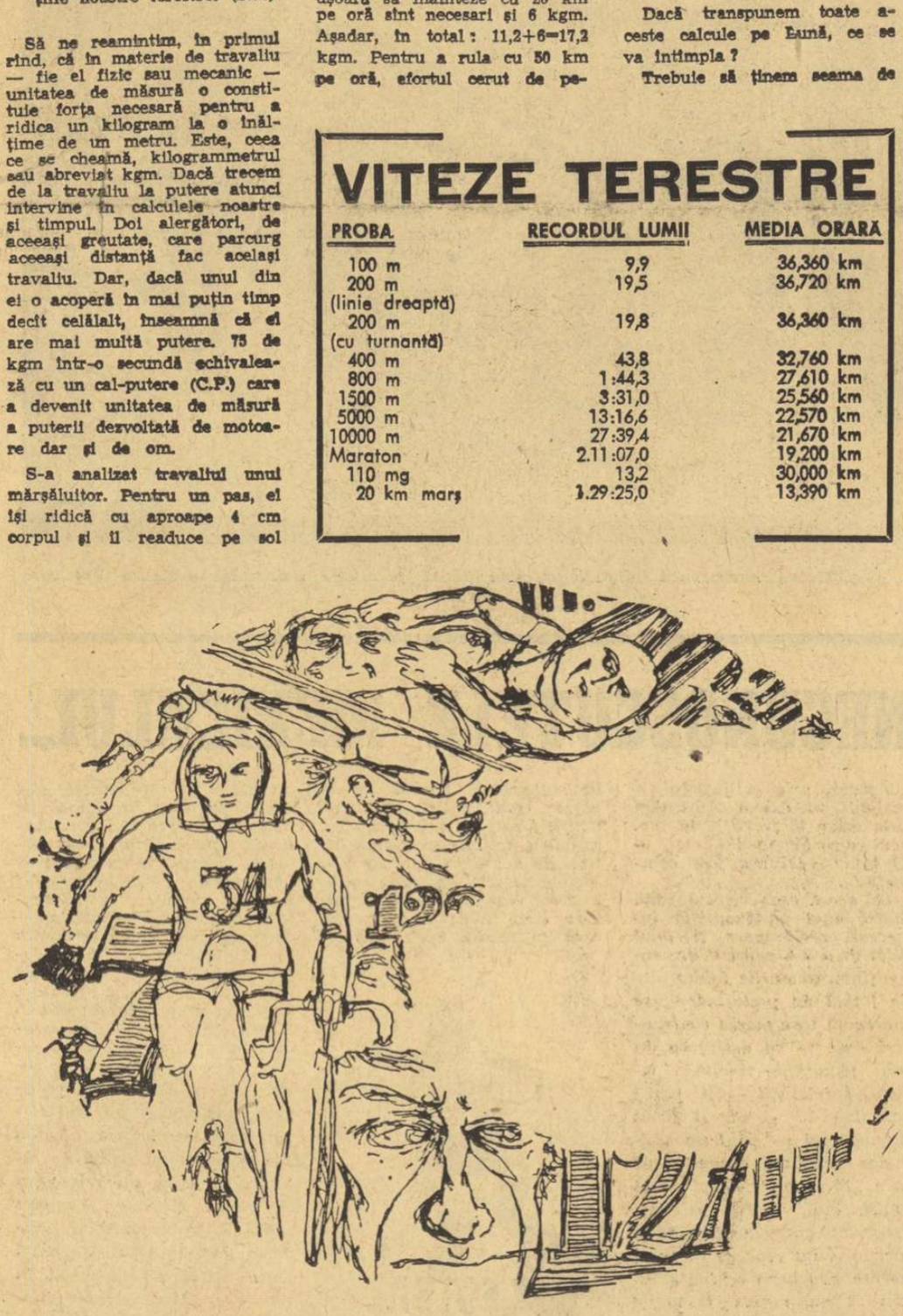

ÎN 1869 – 1870...

• *Se efectuează primele sărituri cu schiurile în Norvegia, în stilul lui Sondre Auersen Norheim din Telemark, care a impus săritura fără băț, cu picioarele întinse, îndoindu-le din genunchi doar pentru amortizarea aterizării.*

• *Nașterea ciclismului competițional, cu întrecerea Grand Prix d'Amiens, care a urmat primei curse pe șosea, Paris — Rouen, organizată de revista „le Vélocipède illustré" la 7 noiembrie 1869, cu participarea a peste 300 de concurenți, printre care și... cîteva femei !*

• *Apar, în Statele Unite, primii jucători profesioniști de baseball.*

• *Este în plin domnia englezului Jem Mace în boxul mondial, sport practicat încă, după regulile lui London Prize Ring, cu pumnii goi. Mace, poreclit The Gypsy (Țiganul) și „Părintele boxului modern", devine în 1870 campion al Americii.*

• *Cea de-a doua ediție a jocurilor preolimpice, ținută la Atena și create de Evanghelie Zappa la București.*

• *În tratatul său de „Pedagogie", profesorul ardelean Simeon Bărnuțiu, de la Universitatea din Iași, stăruia asupra necesității armonizării puterilor corporale cu cele intelectuale și morale.*

• *Funcționează cu succes, la București, „Societatea centrală de arme, gimnastică și dare la semn", înființată cu 3 ani în urmă sub președinția istoricului V. A. Urechiă.*

• *Se practică intens canotajul la Timișoara, în cadrul primului club nautic din România, numit foarte pitoresc „Societatea luntrișoarelor", înființată în 1864 și care va deveni ulterior clubul „Regata".*

• *Primele manifestări atletice în S.U.A.*

• *Primele campionate de marș în Anglia. La Londra se inaugurează prima pistă atletică de zgură.*

• *Epoca de înflorire a luptelor. Apar primii coloși ai saltelelor. Luptele se desfășoară mai ales la bîlciuri și sub cupola circurilor.*

• *Se interzice, în fotbalul englez, jocul cu mîna.*

• *În Anglia se notează primele performanțe mondiale la natație.*

• *Canotorul canadian Edward Hanlan devine idol sportiv național, datorită celor 300 de victorii obținute pe apă.*

• *Scoțianul MacGregor, constructorul unui caiac de lemn, organizează prima regată.*

• *Apar primele cluburi de scrimă în Germania, la Hanovra, Frankfurt, Köln.*

• *Primele întreceri de tir la ținte mișcătoare, în S.U.A.*

• *Se îmbunătățește tehnica de cățărare în alpinism, pe baza experiențelor anterioare, printre care dramaticul accident din 1865, pe Carvino, al echipei englezului Edward Whymper.*

• *Englezul Walter Wingfield stabilește primele reguli ale jocului de tenis.*

• *În Canada, la Quebec, Ottawa și Montreal se încropesc primele jocuri de hochei pe gheață.*

• *Arta plastică modernă începe să se preocupe de temele sportive. Auguste Rodin sculptează și toarnă în bronz „Boxerul". Eduard Manet și Alfred Sisley pictează scene de la cursele de cai și regatele de canotaj.*

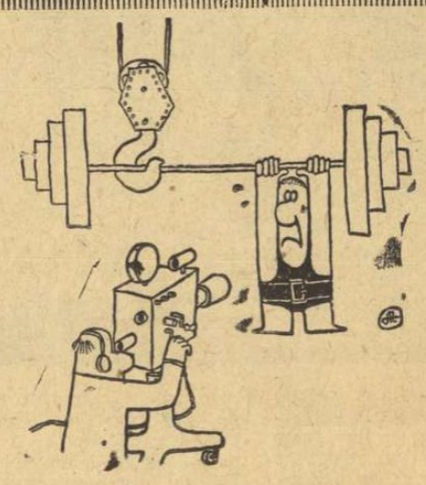

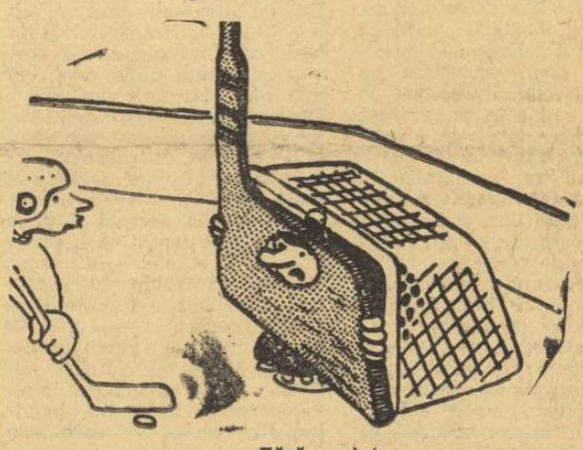

Fără cuvinte.
(Din „SPUTNIK" — Moscova)

ÎN URMĂ CU 1300 DE ANI ȘAHIȘTII JUCAU CIATURANGA!

În „Cartea Regilor" vestitul Firdusi povestește în versuri care au biruit timpul, ajungînd peste generații pînă la noi, cum în vremea regelui persan Husru, supranumit Nușirvan — adică cel drept — s-au înfățișat la curtea-i strălucită, soli din depărtata Indie, purtînd cu dînșii daruri bogate și urări de bine.

Între darurile aduse se afla și o minunată tablă cu pătrate albe și negre, pe care stăteau în neorînduială mici figuri de filde meșteșugit lucrate, înfățișînd călăreți, elefanți și pedeștri.

Întrebați de rege ce reprezintă acestea, solii se plecară cu smerenie pînă la pămînt, iar unul dintre ei glăsui :

— *Mărite doamne, acesta-i un joc care închipuie războiul, întocmai ca o oglindă. L-au inventat înțelepții noștri cu multă trudă și-s mîndri peste măsură de dînsul. Și fiindcă avem a îndrepta anume neînțelegeri între țările noastre, iată ce zicem : dacă înțelepții curții tale vor fi în stare să descopere taina acestui joc, să pună oștile la locurile lor și să arate cum vor merge ele în bătălie, atunci, mărite doamne, într-adevăr vor arăta că înțelepciunea lor n-are pereche în lume, iar stăpînul meu, prea luminatul rege al Indiei, se va arăta gata să plătească orice tribut îi va fi cerut. Dar dacă, dimpotrivă, ei nu vor reuși să afle taina jocului, înseamnă că sînt mai prejos decît înțelepții Indiei și va trebui să plătiți prea luminatului meu stăpîn tributul ce-l va cere. Căci înțelepciunea stă deasupra tuturor bunurilor omenirii și toți trebuie să ne plecăm în fața ei...*

— Adevăr ai grăit, bătrîne înțelept, răspunse Nușirvan. Să ne întrecem dară în această luptă a gîndirii. Îți cer șapte zile de răgaz, iar în a opta ne vom aduna iarăși ca să vedem de partea cui a fost izbînda.

Și deîndată dădu poruncă să se adune înțelepții și să purceadă a căuta dezlegarea tainei jocului.

Zilele treceau repede și se apropia sorocul hotărît. Din ce în ce mai des își clătinau a nedumerire capetele încărunțite înțelepții, căci jocul își păstra nepătrunsă taina. Iar cînd soarele răsări vestind cea de a șaptea zi, ei se înfățișară înaintea lui Nușirvan și își mărturisiră neputința. Doar sfetnicul cel mai apropiat al regelui nu se dăduse bătut. Retras în singurătate, el își frămînta neîncetat mintea și străduințele sale fuseră răsplătite. În noaptea din spre ziua a opta, el reuși să dezlege taina jocului și cu inima plină de bucurie vesti stăpînului său biruința.

În a opta zi la ceasul prînzului, curtea se adună în toată strălucirea ei. În fața regelui și a solilor uimiți, credinciosul sfetnic așeză piesele pe tablă la locurile lor, așa cum le era menirea :

— În mijloc stă regele, căci el comandă oștirea în timpul bătăliei. Alături stă sfetnicul său cel mai apropiat, căci chiar cel mai mare rege are nevoie de sfaturile înțelepților. De-o parte și de alta stau elefanții de război, apoi călărețiî, iar în margine carele de luptă. În primul șir, după cum e orînduiala în bătălie, stau pedeștrii...

Bătrînul sol indian își ridică mîinile încărcate cu pietre scumpe și, minunîndu-se de cele văzute și auzite, vorbi tulburat :

— *Niciodată n-a văzut sfetnicul tău, mărite doamne, o tablă ca aceasta ! N-a vorbit cu nici unul dintre înțelepții Indiei, iar eu însumi am păstrat taina ca un mormînt și nici un cuvînt al meu n-a putut să-l ajute cumva Mărite șah, prețuiește-l și cinstește-l cum se cuvine pe acest sfetnic, căci înțelepciunea lui n-are pereche !*

Și Firdusi ne povestește cum Nușirvan l-a încărcat cu daruri și onoruri pe sfetnicul său, iar jocul minunat a dat poruncă să fie învățat de toți supușii săi, ca fiind cel mai înțelept și mai frumos dintre toate...

★

Acesta-i, pe scurt, cuprinsul uneia dintre numeroasele legende asupra originei șahului, pe care le găsim în literatura persană și arabă. Chiar Firdusi mai dă în „Cartea Regilor" și o altă versiune, iar legenda binecunoscută a brahmanului Sissa, care-a cerut drept răsplată pentru inventarea șahului un bob de grîu pentru prima căsuță a tablei, două pentru a doua, patru pentru a treia etc., în total o cantitate uriașă, exprimată printr-un număr de 18 cifre, — o găsim în scrierile istoricilor arabi Masudi (sec. X), Biruni (973—1038) și Ibn Khallikan (1211—1282). Această legendă a fost povestită cu neîntrecută artă de către maestrul Mihail Sadoveanu, în „Povestea Șahului".

Deși înflorite cu nenumărate amănunte de bogată imaginație orientală, aceste legende cuprind totuși un sîmbure de adevăr : în toate, patria șahului este arătată a fi India. Lucrul acesta a fost confirmat de alte documente, din studiul cărora s-a putut stabili cu destul de mare exactitate nu numai originea indiană a șahului, ci și epoca apariției și a trecerii sale din India în Persia.

Cea mai veche mențiune despre șah o găsim în romanul persan „Karmanak", apărut în jurul anului 600, în timpul domniei regelui Husru II (590—628). Povestind aventurile prințului Ardeșir, întemeietorul dinastiei Sasanizilor, autorul necunoscut spune că „în tinerețea sa Ardeșir era mai îndemînatic decît toți tovarășii săi în jocurile cu mingea, în călărie, în *Satrang*, în vînătoare și în alte arte cavalerești".

Desigur, aceasta nu înseamnă că șahul era cunoscut în timpul cînd a trăit Ardeșir (sec. III e.n.), ci numai că în epoca scrierii romanului șahul era cunoscut în Persia.

În următorii 50 de ani (600—650), într-un poem indian al lui Bana, găsim două pasaje în care se vorbește despre șah și în care se descrie ordinea care domnea în regatul Kanauj, vremea rajahului Harșa (606—648). Bara spune că sub domnia lui „n-a avut loc vreo altă luptă decît între albine stringătoare de miere, nu s-au tăiat alte picioare decît ale versurilor și n-au fost întreținute alte armate (Ciaturanga) decît pe tabla cu 64 pătrate (Aștapada)". De asemenea, găsim o altă relatare persană (datînd între 650—750) în care este povestită, într-o formă mai simplă, legenda pe care am reprodus-o la începutul acestor rînduri.

Pe baza acestor documente, se poate afirma că șahul a fost cunoscut, în forma lui primară, în valea Gangelui și în Persia, în jurul anului 600. Este oare jocul mult mai vechi ? La această întrebare cunoscutul istoric englez al șahului, H.J.R. Murray, răspunde astfel.

„În general s-a constatat că atunci cînd o țară are o literatură dezvoltată, în ea apar mențiuni despre șah în decurs de 50 de ani de la introducerea jocului, sau de la o schimbare importantă în regulile lui. În povestea persană despre introducerea șahului se arată cum un sol indian a adus acest joc lui Husru I și i-a propus să explice jocul sau să plătească tribut ; se poate presupune că indianul a folosit pentru scopul său mai de grabă un joc inventat de curînd, decît unul vechi, care ar fi putut fi cunoscut în Persia. În perioada dintre 450 și 550 e.n., nordul Indiei a fost invadat de valuri succesive de Huni, care au zguduit fundamentele societății din nordul Indiei și au rupt lanțurile tradiției». Numai după ce Husru I a zdrobit puterea Hunilor în valea rîului Oxus, ravagiile produse de ei au încetat. Toate aceste trei considerente vorbesc în favoarea tezei că șahul a fost inventat în jurul anului 570 e.n. și explică de ce călătorul chinez Fa-hien, care a vizitat India între 399—414 scriind o povestire detaliată a călătoriei sale, nu pomenește nimic despre șah".

În sfîrșit, acestor argumente li se poate adăuga unul de ordin filologic. Evoluția denumirii șahului, pornind din India atît spre apus cît și spre răsărit, arată clar originea lui indiană. Într-adevăr, denumirea indiană a șahului, Ciaturanga, cuvînt sanscrit care înseamnă armată, s-a transformat la persani în Ciatrang, iar la arabi, în Satrandj, pentru a ajunge în Spania la Ajedrez. Spre apus, trecînd mai întîi în Tibet, Ciaturanga s-a transformat în Ciandraki, apoi trecînd în China a devenit Cianki sau Ciong-ki, iar mai tîrziu Siang-ki, joc care mai există și astăzi, deși prezintă mari deosebiri față de șah. În Japonia Siangki a ajuns Shogi.

Se poate trage deci concluzia că Ciaturanga, străbunul indian al șahului, datează aproximativ de la sfîrșitul veacului al VI-lea e.n. și a apărut pentru prima oară în valea Gangelui, unde s-au găsit poemele lui Bana. De aci ei s-a răspîndit în toată lumea, transformîndu-se și ajungînd ceea ce este astăzi.

Sergiu SAMARIAN

PROCESUL BUF

După ce timpul lecuiește rănile cele mai dureroase lăsate de fiecare sezon în sufletele aprinșilor tifosi ai lui „calcio" (microbiștii care-și văd idolii ratînd mirificul „scudetto" — titlul de campioană a Italiei), în inimile slujitorilor celor mai iluștri ai fotbalului italian, spiritul goldonian coboară triumfător de vreo cinci ani încoace asupra întregii peninsule. Trecutul este disecat în nota acelui vestit „umor gaio", specific italienesc, care urmează de obicei, într-un relaxant scherzo, furtunilor ce se declanșează, de regulă, după ultima etapă a unui campionat. Acea „furia" latină se împrăștie la fel de ușor cum se naște. Frunțile se descrețesc, imprecațiilor le ia locul binecuvîntata glumă.

Gluma — de care oamenii au nevoie mereu, ca de aer — a reunit și după ultimul campionat, vîrfurile tehnicienilor, în a cincea ediție a vestitului „proces buf" de la Cesenatico, care formează sarea și piperul vacanței, alături de manevrele de pe piața fotbalistică. Figurile centrale au fost doi dintre antrenorii aflați în sezonul trecut la un pas de cîștigarea titlului — Nereo Rocco (Milan) și Manlio Scopigno (Cagliari) — și care, pierzîndu-l în final, i-au decepționat și i-au scandalizat cel mai mult pe suporterii respectivi. „Tribunalul", alcătuit după toate normele judecătorești, cu președinte, parte civilă, reclamanți și, bineînțeles, cei doi inculpați, a început dezbaterile în nota unei veritabile „commedia dell'arte". Pretextul : o scrisoare „anonimă" din Sardinia, citită în tribunal de către Alberto Rognoni, reprezentînd procurorul, în care sînt apărați Rocco și Scopigno și este acuzat Pesaola că ar fi cîștigat campionatul printr-o viclenie diabolică, grație favoritismului napolitan. Apoi, în dezbaterile „cazurilor", acuzatorii și acuzații și-au expus părerile critice în forma cea mai glumeață : unii au propus, în numele celor trădați de Rocco și Scopigno, pedepse ce au stîrnit hazul (Rocco, de pildă, învinuit că se află sub papucul lui Rivera și că se lamentează într-una, a fost pedepsit să bea timp de... 30 de ani numai apă minerală, spre disperarea președintelui lui Milan, Carraro, care a protestat declarînd că, astfel, va fi dus la ruină), alții i-au apărat pe un ton mai grav, aducînd argumente reale : Cagliari a beneficiat doar de 12 jucători, iar Milan a avut un atac mai debil decît în anul precedent. Pînă la urmă, însă, cei doi n-au fost condamnați nici măcar la plata „daunelor de judecată" (care trebuiau să se ridice la... o liră de fiecare), întrucît s-a dovedit că, de fapt, ei nu pierduseră titlul, ci florentinii lui Pesaola îl cîștigaseră cinstit.

Dar, ca în orice secvență de „commedia dell'arte", gluma a scos la iveală unele adevăruri cărora maniera de expunere în „tribunalul buf" nu le-a diminuat valabilitatea. Reține atenția, în mod deosebit, declarația finală a lui Evangelisti, subsecretar al Ministerului Turismului și Spectacolelor, ținută în fața unei asistențe compusă din înalte personalități ale fotbalului peninsular sau din afara lui, între care Pasquale (fost președinte al Federației italiene de fotbal), Fabbri, Valcareggi, poetul Alberto Lucia (discipolul favorit al lui Salvatore Quasimodo), scriitorul Mantegazza, Picchi etc.

„În Italia — a spus Evangelisti — se crede în mod eronat că există un Minister al Turismului și al Sportului. Nu-i adevărat. Este Ministerul Turismului și Spectacolelor. ÎR ce privește sportul, Ministerul are doar sarcina de a ratifica numirea președintelui C.O.N.I. (Consiliul Olimpic Național Italian)... Nu se poate să nu se ia unele inițiative în favoarea tineretului. ȘTIM BINE CĂ, ÎN ITALIA, STATUL NU CHELTUIEȘTE NICI O LIRĂ PENTRU SPORT. CRED CĂ VOR FI TOTUȘI APROBATE UNELE PREVEDERI LEGISLATIVE, ÎN PRIVINȚA, DE PILDĂ, A CONSTRUIRII DE BAZE SPORTIVE COMUNALE DESTINATE TINERETULUI... Sînt sigur că actualul Minister va deschide o pîrtie, oricît de mică, în avantajul sportului"...

Aurelian BREBEANU